

ги за да се рѣятъ по свѣта. Послѣ ранитѣ сж заздравали, всичко трѣгва по старому.—Зашото се връщатъ?

Есенъ е. Вихърътъ свира задъ гърба на самотния керванджия, замръкналъ въ чужди край. Гали го само топлиятъ дѣхъ отъ ноздритѣ на биволитѣ му. („Бойко въ Несретникъ“).

Кой знае, може би пѣкъ така е по-добрѣ. Зашото—ако се привърне день до пладнѣ ще трае щастие на спогодба: скоро ще му додѣятъ тихи наши и мили думи и въ прѣсни и базгрижни веселби ще забрави пакъ жалбитѣ на любовта („Радость“).

Характерна е тая идилия.

Подъ сянката на джба вѣхне лозата и кълне доскоронната си обичъ.

—„Люта клетва—не дай Боже отъ измамена първина“. И яръмъ поразява джба. Лозата се подмладява и „съ страстни пригрѣдки застиска посърналия джбъ“—напусто.

Той „ни на приветъ отвърща ни на милувки се усмихва“.

Въ китна, цвѣтана рѣчь е открито много въ тоя малъкъ листъ: коварна, плитка и егоистична е жената! Цѣлниятъ човѣкъ се два пѣти не възема че страшно е да се строполишъ отъ просторната висота на гордѣ, вебъръ блѣнъ.

Татка и Слънчо забравя въ творческия си унесъ хубава невѣста. Не е за тѣснотата на сѣмейна уютъ, прѣдзначения да създава за всички и прѣдимно, неспирно да изгаря. Гаситя пламналъ духъ. Творчеството е негова кръсть, а не тлѣнито въ праха.

(„Слънчова женидба“).

На такива е нуженъ животъ бсзъ вериги. За тѣхната „несретна орисня“ обича най-вече да ни разправя Петко Тодоровъ съ искрено и безгранично участие и очевидно защо. Залогъ за всѣка прѣоцѣнка и, значи, за напоръ къмъ новото, сж тѣ. Пѣкъ и—да не бждешъ като другитѣ, безбройнитѣ.—нали и въ това има толкова привлѣкателно празнично, интересно!—Даже само то да бѣше, бихъ се възхищавалъ отъ художествената интуиция на писателя.

А той самъ—не е ли единъ такъвъ несретникъ?

„Да се свия въ една дупка, да отпусна криле—зашо?“—реди кукувицата.

Ето гъркорицата и гъргорикътъ—

„Ще си снесатъ яйца, ще ги излунятъ—редъ който върви отъ памтивѣка. Нито на едно го ще мине нѣкога прѣзъ умъ да се вдигне отъ гняздото си навъзбогъ за да види колко още е широкъ Божия святъ околорѣсть...“

Ней „людски завети не ѝ тѣжатъ“. Само споменатъ, ѝ е достатъченъ—една нощъ тукъ, слѣдната—другадѣ.